

Справедливиятъ ежъ

Отъ Я. Т. Давидовъ

Тарлю-Барлю се готвѣше да зимува. Не е лесно да се приготи зимовище: и легло да направишъ, и зимнина да съберешъ, а въ това врѣме току вижъ, че нѣкой крадишкомъ те прѣбилъ.

Той се ядосваше и сърдѣше, че всѣки день трѣбва да се яде. Затова, за тази зима искаше да се приготи колкото може по-добрѣ.

Тарлю намъкна всѣкакви потрѣбни и непотрѣбни зимнини, а най-послѣ хвърли око на двѣтъ ябълки въ градината на чича Филипа, отрупани съ червени и сочни плодове и рѣши да ги отвлѣче до една въ дупката си.

Това не бѣше лесно и чичо Тарлю се мжчи цѣли четири нощи. Той отиваше въ градината и се търкулваше върху падналитѣ ябълки. Тѣ се забиваха на иглитѣ му и той ги отнасяше у дома си.

Така чичо Тарлю, тежко натоваренъ съ ябълкитѣ, крачеше къмъ дупката си и току охкаше:

— Охъ, охъ, Боже!... Съсипахъ се... Гърба ми смазаха тия пусти ябълки!...

Срѣщнаха го мишкитѣ и го подкачиха:

— Що си се разохкалъ такъвъ, чичко Тарлю?

— Я се махайте, лудетини. Понесете малко такъвъ товаръ, че вижте какво е!

— Свой товаръ не тежи... Пъкъ, ако ти е тежко, хвърли го на насъ!... Хи-хи-хи!...

— Аха... на васъ?

И чичо Тарлю, съ охъ, съ ахъ, домъкна до сутринята ябълкитѣ до дупката си, остави ги подъ храста да стоятъ до вечерята, а самъ отиде да си поспи.